

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД

Рев 1303/2018
23.05.2019. године
Београд

Врховни касациони суд у већу састављеном од судија: Звездане Лутовац, председника већа, Јелене Боровац и Бранка Станића, чланова већа, у парници тужиље АА из ..., чији је пуномоћник адвокат Драган Гојковић из ..., против туженог ФК "ББ" из ..., чији су пуномоћници адвокати Борис Богдановић и Александар Ђорђевић из ..., ради дуга, одлучујући о ревизији тужиље изјављеној против решења Вишег суда у Београду Гж 690/17 од 19.05.2017. године, у седници одржаној 23.05.2019. године, донео је

РЕШЕЊЕ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиље изјављена против решења Вишег суда у Београду Гж 690/17 од 19.05.2017. године.

Образложење

Решењем Вишег суда у Београду Гж 690/17 од 19.05.2017. године одбијена је као неоснована жалба тужиље и потврђено је решење Првог основног суда у Београду П 1423/13 од 12.05.2016. године. Тим решењем се Први основни суд у Београду огласио ненадлежним за поступање у овој правној ствари. Укинуо је све спроведене радње у поступку и одбацио тужбу тужиље поднету дана 25.07.2011. године. Обавезао је тужиљу да туженом на име накнаде трошкова парничног поступка исплати износ од 230.000,00 динара.

Против наведеног правноснажног решења донетог у другом степену, тужила је благовремено изјавила ревизију због битних повреда одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Тужени је поднео одговор на ревизију.

Бавећи се оценом дозвољености ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5. у вези члана 420. ставови 1. и 2. ЗПП, Врховни касациони суд је нашао да је ревизија дозвољена.

Испитујући правилност побијаног решења у смислу члана 408. ЗПП-а у вези члана 420. став 5. ЗПП-а ("Службени гласник РС", бр. 72/11, 55/14) који се у овом парничном поступку примењују на основу члана 506 став 2 истог закона, Врховни касациони суд је нашао да ревизија није основана.

Доношењем побијаног решења није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП-а на коју ревизијски суд пази по службеној дужности, а без утицаја је ревизијски навод да је учињена битна повреда из члана 374. став 2. тачка 12. ЗПП-а јер се ревизија на основу члана 407. став 1. ЗПП-а из овог разлога не може изјавити.

Према утврђеном чињеничном стању и стању у списима, тужиља је као лиценцирани агент ФИФА закључила са туженим фудбалским клубом 10.03.2010. године споразум, којим су се договорили да јој тужени исплати менаџерску комисију у висини од 75.000,00 евра за довођење професионалног играча ВВ у клуб. Динамику и начин исплате уговорили су чланом 3. овог споразума, којим су регулисали преостале обавезе из уговора потписаног 30.01.2009. године за пружање њених менаџерских услуга агента за довођење професионалног играча. Чланом 5. овог споразума, парничне странке су уговориле да су за спорове који настану из овог писмена, надлежна релевантна тела ФИФА у складу са ФИФА одредбама и Арбитражни суд у Лозани, Швајцарска. Из овереног превода обавештења Арбитражног суда за спорт у Лозани (Швајцарска) од 13.11.2015. године, добијеног замолницом у складу са Хашком конвенцијом о међународној правној помоћи, произлази да разрешење спора између фудбалског клуба и агента подлеже најпре инстанцама ФИФА, а затим у случају наставка спора, инстанцама Арбитражног суда за спорт у Лозани (чланови 66. и 67. Статута ФИФА). С тим да је искључена могућност истовремене надлежности јер се странке могу уговором споразумети да се директно обрате Арбитражном суду за спорт, без претходног пролаза кроз инстанце ФИФА.

Полазећи од утврђеног чињеничног стања и стања у списима, правилно су нижестепени судови закључили да у конкретној ситуацији постоји апсолутна ненадлежност домаћег суда за поступање у овој правној ствари на основу члана 16. став 3. ЗПП-а, због чега је првостепени суд правилно укинуо све спроведене радње у поступку и одбацио тужбу поднету у овој правној ствари. Другостепени суд је потврдио ово решење, налазећи да је у конкретном случају у питању спор у вези испуњења уговора између спортиста, односно спортског стручњака и спортске организације, за који на основу члана 53. став 1. у вези става 4. Закона о спорту ("Службени гласник РС", бр. 10/2016) не постоји искључива надлежност суда јер се може решити и пред међународном спортском арбитражом.

Аргументацију за изложено правно становиште о апсолутној ненадлежности домаћег суда, нижестепени судови су засновали на закључку о постојању пуноважног арбитражног споразума, односно пуноважне арбитражне клаузуле уговорене чланом 5. споразума, којом су се овде парничне странке јасно и недвосмислено договориле да дерогирају надлежност домаћег суда. Тумачећи ову арбитражну клаузулу у смислу одредби чланова 66 и 67 Статута ФИФА, са чијом се садржином упознао на основу обавештења добијеног од Арбитражног суда за спорт у Лозани, а на основу чланова 99-102 Закона о облигационим односима, закључили су да су се уговорне стране споразумеле да евентуални спор решавају најпре преко инстанци ФИФА, а затим у случају наставка спора преко Арбитражног суда за спорт у Лозани (Швајцарска). По обавештењу добијеног од стране самог овог суда, овакав пут регулисања спора предвиђен је као правило, уз могућност да се стране споразумеју да му се директно обрате без претходног пролаза кроз инстанце ФИФА.

Првилно је становиште нижестепених судова о пуноважности арбитражне клаузуле садржане у уговору-споразуму овде парничних странака закљученом 10.03.2010. године (члан 5.) сагласношћу воља уговарача. Оно што је најважније је то да на основу језичког и циљног тумачења ове арбитражне клаузуле нема сумње да су

странке овом клаузулом желеле да искључе надлежност домаћих судова (па и домаће арбитраже). Због тога су неосновани ревизијски наводи тужиље да је арбитражна клаузула нејасна јер је остала недоумица да ли су уговорне стране имале у виду да евентуални спор реше преко Комитета за статус играча, применом правила и нормативног акта ФИФА (а то је Правилник о агентима играча) или преко Арбитражног суда за спорт у Лозани. Указујући да су садржину ФИФА аката, судови утврдили преко Арбитражног суда за спорт у Лозани, који се погрешно позвао на одредбе чланова 66 и 67 Статута ФИФА јер те одредбе гласе другачије.

По становишту овога суда, у конкретној ситуацији када нема сумње да су уговорачи желели да искључе надлежност домаћих националних судова (уговоривши то јасно и недвосмислено пуноважном арбитражном клаузулом), без утицаја на њену пуноважност је то да ли ће у утврђивању меродавног права за овакав комерцијални спортски спор, овде парничне странке поштовати наведени редослед из арбитражне клаузуле, онако како су се споразумеле или на начин како их је протумачио надлежни Арбитражни суд за спорт у Лозани (CAS) као специјализовани форум за решавање спортских и комерцијалних спортских спорова.

Ово поготово из разлога што је евентуална правна празнина у арбитражној клаузули око редоследа примене арбитражних правила и врсте арбитраже, надомештена супсидијерном назнаком постојеће врсте арбитражне институције – Арбитражног суда за спорт у Лозани (CAS) а тиме и арбитражним правилима ове инстанционалне арбитраже.

Из изложених разлога су без утицаја ревизијски наводи тужиље да су нижестепени судови требали да од ФИФА затраже Правилник о агентима играча који је био на снази у време закључења наведеног споразума, као акта који уређује питање надлежности у случају спора који се тиче делатности фудбалског агента, а не да питање надлежности цени на основу погрешно наведених одредби Статута ФИФА, онако како их је протумачио Арбитражни суд за спорт у Лозани.

На основу изложеног, Врховни касациони суд је одлучио као у изреци решења на основу члана 414. став 1. у вези члана 420 став 6. ЗПП-а.

**Председник већа - судија
Звездана Лутовац,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић